

For at ikke forskellige Virksomheder, som ikke allerede nu har erhvervet Adgang til at sælge stærke Drikke, i en eventuel Nedsættelse af Afgiften skal søge Begrundelse for nu at erhverve denne Adgang, saaledes at Antallet af de Forretninger, hvor der handles med stærke Drikke, forøges, siges der i sidste Stykke af § 1: „Ved Tildeling af nye Adkomster til Handel, Beværtning og Gæstgiveri skal Afgiften svares efter den ændrede Regel, dog saaledes, at der ikke kan opkræves en mindre Afgift end den, der for tilsvarende Forretninger opkræves efter det for Treaaret 1916—18 oprindelig fastsatte Afgiftsbeløb“. Den, der nu ønsker at skaffe sig denne Adgang, maa jo vide, hvorledes Forholdet er i Øjeblikket med Hensyn til disse Varer, og hvis han ønsker den, er der ingen Grund til at give ham den til en ringere Afgift end den oprindelig fastsatte. Derimod vilde det være rimeligt, at han maatte komme til at betale den højere Afgift, hvis Kommunerne nu vedtog højere Afgift for saadanne Forretninger. Lovbestemmelsernes Hensigt er saaledes at nedsætte Afgiften for alle saadanne Forretninger, indenfor hvilke den omhandlede Omsætning er ophørt eller væsentlig nedbragt, og derimod at give Kommunerne Adgang til at skaffe sig en finansiel Kompensation ved at forhøje Afgiften for de Forretninger, som endnu har en stor Omsætning af disse Varer. Det siger sig selv, at naar Kommunerne eftergiver eller nedsætter Brændevinsafgiften, bør Statens Andel deri ogsaa eftergives eller nedsættes paa tilsvarende Maade. Statens finansielle Interesse heri er som bekendt meget ringe, og at Staten eftergiver eller nedsætter Beløbet paa samme Maade som Kommunerne, er naturligt. Jeg skal anbefale det høje Ting at ville undergive dette Lovforslag en velvillig Behandling. Det vil imødekomme et Ønske, som er meget stærkt udtalt ikke mindst af den store Detailhandlerstand, som med Rette mener, at den, naar der sker en betydelig Indskrænkning i dens Næring, ikke bør betale en Afgift, der er beregnet efter en uhindret Næring.

Jeg skal derefter have den Ære at fremsætte Forslag til Lov om Ændringer i Dyrtidsloven. De to Dyrtidslove, af 1915 og 1916, har utvivlsomt virket til overmaade stor Gavn for Befolkningen, og navnlig er Dyrtidsloven af 1916 blevet benyttet i rigt Maal af Kommunerne til at foretage Foranstaltninger for saavel alle Kommunens Beboere, efter Lovens § 2,

som særlig for dem, der er vanskeligt stillede, i Henhold til Lovens § 1. Men efterhaanden som indeværende Aar er gaaet frem til stadig vanskeligere Forhold, maa det erkendes, at Dyrtidsloven for indeværende Aar ikke længere er tilstrækkelig. Det vil bl. a. nu findes naturligt, at Kommunerne under deres Dyrtidsforanstaltninger ogsaa skal kunne henregne Befolkningens Forsyning med Belysningsmidler, hvad de ikke kunde efter Dyrtidslovene af 1916 og 1915. Der er ingen Tvivl om, at Kommunalbestyrelserne, naar de har denne Bemyndigelse til ogsaa at regne Befolkningens Forsyning med Belysningsmidler med blandt Dyrtidsforanstaltningerne, vil være i Stand til for et forholdsvis ret ringe Beløb at gøre stor Nytte for en Del af Befolkningen ved Nedsættelse af Prisen paa Petroleum. Petroleumsprisen har jo maattet forhøjes meget betydeligt, og for dem, som skal bruge Petroleum, er, selv om det kun er et ganske ringe Kvantum, der kan faas, denne højere Pris en Vanskelighed, men for Kommunerne vil det sikkert ikke være nogen synderlig økonomisk Byrde, hvis der til Fordel for de vanskeligere stillede eller for alle Beboere indenfor Kommunen træffes Foranstaltninger til Nedsættelse af Prisen. At give Bemyndigelse hertil er Indholdet af Lovforslagets § 2.

Brændselsspørgsmaalet er utvivlsomt i Aar et af de vigtigste økonomiske Spørgsmaal for Befolkningen. At det efterhaanden er lykkedes at tilvejebringe saa mange inden- og udenlandske Brændselmidler, at Vinterkulden kan holdes borte fra Hjemmene, er jo et lykkeligt Resultat af de Bestræbelser, som har været udfoldede af Erhvervene og af de administrative Myndigheder i Henhold til Brændselsovens Organisation af disse, men det Brændsel, som er for Haanden, er overmaade dyrt, og Kommunernes Mulighed for at hjælpe paa den økonomiske Side af Brændselsspørgsmaalet er jo begrænset, for saa vidt angaar Dyrtidslovens § 1, af det Maksimumsbeløb af 15 Kr. pr. Indbygger, som kan anvendes i Henhold hertil; og, saafremt § 2 søges anvendt, af Kommunens Midler i det hele taget, idet der af Statskassen jo kun ydes Refusion af $\frac{1}{3}$ til Foranstaltninger efter § 2. Det foreslaas nu at betragte Brændselsspørgsmaalets økonomiske Side som saa vigtig for Befolkningen, at der til Foranstaltninger, der foretages i Henhold til § 2, altsaa kommer alle Beboere i Kommunen til gode, skal kunne erholdes Statsstøtte af samme Art som til